

நவராத்திரிப் பாடல்கள்

கொகுப்பு:
கிலக்கிய விஞ்ஞகர்
கவிஞர். த. துரைசிங்கம்
B.A (HONS), Dip-in-Edu, S.L.E.A.S

நவராத்திரிப் பாடல்கள்

தொகுப்பு:

கிலக்கிய வித்தகர்

கவிஞர். **த. துரைசிங்கம்**

B.A (HONS), Dip-in-Ed, S.L.E.A.S

வெளியீடு:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,

234, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூபா 25/-

நவராத்திரி

சக்திவழிபாடு பல்லாயிரமாண்டுப் பழைமை வாய்ந்தது. அனைத்தையும் அருளும் அன்ணையைப் போற்றி வழிபடும் வகையில் அமைந்த இவ்வழிபாடு இந்துவெளிநாகரிக காலத்திலும் சங்க காலத்திலும் நிலைபெற்றிருந்த மைக்கான சான்றுகள் பலவுள். 'பழையோள்', 'கொற்றவை' எனச் சங்க நூல்களில் சக்தி குறிப்பிடப்படுகிறாள். இத் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டினை அடியொற்றியே நவராத்திரி விழா நம்மவரால் கொண்டாடப்படுகிறது.

அனைத்தையும் இயக்கும் ஆற்றல் படைத்தவள் அம்பிகை. அவள் தாய் போல் நின்று அனைத்து உயிர்களுக்கும் கருணை புரிகிறாள். தாயினும் மேலான அன்புடையார் எவருமில்லர். இது உலகறிந்த உண்மை. தாயினும் மேலான அன்புடன் நம்மைக் காத்து வழிநடத்தும் சக்தியைப் போற்றி எடுக்கும் விழாக்களில் நவராத்திரி விழா தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. ஈழம் தொட்டு இமயம் வரை அதற்கப்பாலும் அனைத்துலகிலும் வாழும் இந்துக்களால் பக்திபூர்வமாக இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விழா ஆண்டு தோறும் புரட்டாதி பூர்வபக்கப் பிரதமையில் ஆரம்பமாகின்றது.

நவராத்திரி என்றால் ஒன்பது இரவுகள் என்பது பொருள். இந்த ஒன்பது இரவுகளிலும் அம்பிகையை வாயார வாழ்த்தி, மனதாரத்துதித்து வணங்குவர். நவராத்திரியில் முதல் மூன்று நாட்களிலும் அம்பிகையைத் தூர்க்கையாக வழிபடுகின்றோம். அல்லல் தரும் அனைத்தையும் அழிப்பவளாக விளங்குவள் தூர்க்கை. நம்மிடையேயுள்ள அறியாமை, அசுரத் தன்மை, மிருகத்தன்மை போன்றவற்றை அழிப்பவளாக, அதற்கான ஆற்றலையும் வீரத்தையும் அருள்பவளாகத் தூர்க்கை காட்சி தருகின்றாள். எருமைத் தலையிணையுடைய மகிடாசுரன் என்ற அசுரனை அவள் அழித்த மையால் மகிடாசுரமர்த்தனி என்றும், மகாகாளி என்றும் பலபெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகிறாள்.

அடுத்து வரும் மூன்று நாட்களையும் செல்வம் நல்கும் மகாலட்சுமிக் குரிய நாட்களாகக் கருதி வழிபாடு செய்கிறோம். கடைசி மூன்று நாட்களிலும் கல்வியும் அறிவும் நல்கும் கலைமகளாக அம்பிகையைப் போற்றித் துதிக்கிறோம். தொடர்ந்து பத்தாம் நாளை வெற்றித் திருநாளாக 'விஜயதசமி' எனக் கொண்டாடுகிறோம். இந்நாளில் ஆலயங்களில் மானம்பூத்திருவிழா நிகழும்.

நவராத்திரிக் காலத்தில் ஆலயங்களில் விசேட பூசை, வழிபாடுகள் இடம் பெறும். இல்லங்கள் தோறும் கும்பம் வைத்தும், நவதானியங்களை விதைத்தும் வழிபாடாற்றுவர். நவராத்திரி நாட்களில் அம்பிகையைப் போற்றும் துதிப்பாடல்களைப் பண்ணாடு பாடிப் பணிவது தொன்று தொட்டு நிலவி வரும் வழக்கம். அதற்கமைய அம்பிகையின் அருள் திறனை விளக்கும் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட விரும்பினோம். அம் முயற்சிக்குத் துணைபுரிந்தார் முன்னாள் கல்விப்பணிப்பாளர் கவிஞர். த. துரைசிங்கம். அன்னாருக்கு எங்கள் இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அம்பிகையின் திருவருள் அனைவருக்கும் கிட்டுவதாக!

அன்புடன்

க. இராஜேந்திரன்

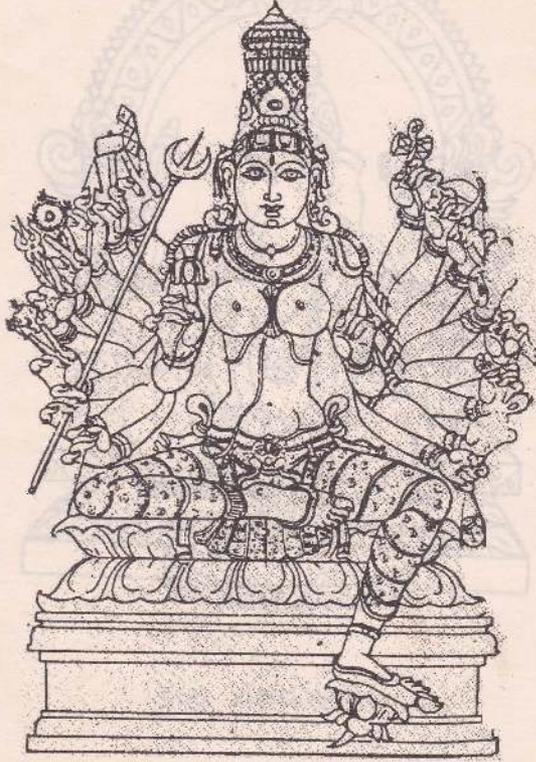
பதிப்பாளர்.

விநாயகர் துதி

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கின்றேனே.

வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழ மறைவாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத ஐந்துகர முன்றுவிழி நால்வா
யாணைமுக னைப்பரவி அஞ்சலி செய்கிற்பாம்.

துர்க்கை துதி

எங்கும் எரியக் கிரிகள் பொடிபட வெம்பகைஞர்
அங்கம் பிளந்திட விண்மண் கிழந்திட ஆர்த்தெழுந்து
பொங்கும் கடல்கள் பிளந்திடச் சூலத்தைப் போகவிட்டுச்
சிங்கத்தின் மீது வருவாள் வராகி சிவசக்தியே.

- வராகிமாலை.

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி நவராத்திரி கவசம்

காப்பு

மங்களத்தைப் பெருக்கிட மலரேறி வந்தவளின்
செங்கமலச் சேவடியைச் சேர்
மணிகோத்த மாலையணி மங்கையளா மன்னவளின்
பணிகூட்டும் கவசமிதை பண்ணெடுத்துப் பாடிவளின்
தணியாவெந் தாபமொடு தரித்திரமும் ஓடிவிடும்
அணிவகுத்துச் செல்வமொடு அருள்வாக்கு அழகு வரும்.

நூல்

பொங்கு அருட் பெண்மணியே பொன்றிற்றுப் பெட்டகமே
சங்கதனின் கழுத்தாளே சக்திமிகு சங்கரியே
எங்கள் குல விடிவிளக்கே எழுதாத ஓவியமே
சங்கரனார் நல்வாழ்வே சந்தனஞ்சேர் மேனியாளே,
மங்கலத்து மன்னவளே மண்ணாளும் முதலிறைவி
செங்கமலச் செம்பொன்னே செகம்வாழ்ச் செய்பவளே
துங்கெழிற் கரிமுகனைத் துயர்தீர்க்க ஈன்றவளே
சங்கமிசைத் தமிழான சண்முகனைத் தந்தவளே
அங்கயலாம் கண்ணியளே அருளமுத அம்பிகையே
சிங்கமதில் ஏறிவரும் செல்வத்தின் செல்வியளே
மங்காநல் மணமணியே மலர்க்கரத்து மல்லிகையே
வெங்கானல் வறுமையதை விலைபேசி விற்றவளே

மெட்டியதின் மெல்லொலியும் மெய்வாழ்வைக் காட்டிவர
மெய்யடியில் சிலம்புடனே மின்சலங்கை கலந்திசைக்க
பட்டுடையும் சலசலக்க பல்கமக இசையொலிக்க
பண்டிதையே நின்வரவு பயிர்களுக்குர மழையாகும்
மூன்று இலை தானிணைந்த முக்கண்ணர் வில்வமது
மேதினியிற் கற்பகமே மேன் மைதரு நிழலுறையும்
மேன்மகளாம் உன்னடியை தாம் பணிய எண்மகளார்
தேன் மழையின் அடவி அங்குதென்றலதாய்த் தங்கிடுவார்
தாமரையும் அவ்விடத்தே தானாக வேமலரும்
பூவிரியும் காவணமும் புதுமணமும் பூத்திருக்கும்
காவிரியும் கங்கையெனக் கால்விரித்து தாவிவரும்
பாவிரிக்கும் புலவனெனப் பாடிடுவார் சரணமங்கு

விரலெல்லாம் தளிரிலைகள் விண்ணவர்க்கோ பொன்னணிகள்
இரந்துமூலும் வானவரின் இன்சுவையாம் இளமயில்கள்
பரவிநிதம் நின்னடியைப் பலமுறையும் பணிய அவர்
சிரம்நெற்றித் திலகமதால் சிற்றடியின் நகம் சிவக்கும்
ஒன்பதுவாம் கோள்களிவை ஒருகாலில் தவமிருக்கும்

நன்மைதர வலக்காலோ நளிர்தொடையின் மேலிருக்கும்
 கன்மவினை கழிவதற்கும் கழறுவரம் கனிவதற்கும்
 என்னிதயச் சக்கரத்தின் இனியபிந்து தனிலிருக்கும்
 வார்த்தெடுத்த வளைபொன்னும் வார்கடலின் விளையமுதும்
 சேர்த்தெடுத்துச் செய்ததுபோல் செல்விழியின் காலிருக்கும்
 கூர்த்தமதி வாணர்களும் கூறு சொற்கள் யேதுமின்றி
 பார்த்தவிழி பார்த்திருக்கப் பார்வதியின் அழகிருக்கும்

எட்டுமலர் கரங்களிலும் எத்தனையோ அழகிருக்கும்
 தட்டில்லா வலப்பறத்தில் தழைபிரணவ மொன்றிசைக்கும்
 பட்டொளியின் படைவாழும் பருவயிரக் கதையதுவும்
 முட்டொழிக்கும் சக்கரமும் முழுத்துணையாய் முகிழ்ந்திருக்கும்
 இடக்கரத்தில் அம்பிருக்கும் இடர் நீக்கு வாளிருக்கும்
 சுடர்மின்னு சூலமதும் சுவைதேடி நிமிர்ந்திருக்கும்
 படர்மயக்கம் பயந்தோடப் பழுவெண்மைச் சங்கிருக்கும்
 சுடர்த்துவிக்கும் தூர்க்கையெனக் கண்முன்னே கனியிருக்கும்
 கள்ளமிலை வெள்ளுடையில் கனிவெள்ளைத் தாமரையில்
 வெள்ளன்னம் சூழ்ந்திருக்க வெண்படிக மாலையதில்
 துள்ளுடியும் மந்திரத்தைத் துதித்தெண்ணும் கலையரசி
 வெள்ளமென விரிவாக்கை வெற்றிதர விதைத்திடுவாள்

தங்க அணி பற்பலவும் தவம்பேசித் தழைத்தாலும்
 சங்கரனார் கரம்முடித்த சந்தமாம் தாலிதவழ்
 மங்கலத்து நாணதுவும் மகிழ்ந்திருக்கும் அவள் கழுத்தில்
 செங்கமலச் செவ்வடியான் சிவனன்றோ யிதையறிவான்
 அதரமது அநுதினமும் அவன் நாமம் அது செபிக்கும்
 உதிரமதும் சிவாயநம் உரைத்தேதான் ஓடிவரும்
 நிதிநிதமும் நின்னடியை நிறைமனத்தே நினைத்தவர்க்கு
 பதங்காட்டிப் பல்நலன்கள் பரிந்துதவப் பண்பாடும்
 உந்தனிரு தாள்களிலே என்சிரமே வைத்திட்டேன்
 எந்தையளே காத்திடுவாய்: எனக்கென்றும் வழிகாட்டும்
 எந்தாயே என்னுயிரே என் முதலே என் தனமே
 கந்தைமனக் கடைவீட்டில் கண்ணொளியே தங்கிடுவாய்.

போர்க்களத்தே போரிடுவார் போர்த்திருக்கும் கவசமென
 போகுமிகுஹீர்ம் எழுத்தைப் போர்த்திடுவேன் காவலென
 சீர்களத்தி சீவஒளி சீற்றமிகு சிவபுரத்தி
 கார்வனத்தி கவிமனத்தி காத்தருள வருதவத்தி
 அன்புடைய சித்திதரவே அன்னையரே, அன்னையரே
 என்னுடைய எழில்மனையில் எழுந்தருளும் எழுந்தருளும்
 வன்மனத்து அசுரர்படை வலிவழித்த வனிதையரே
 துன்பமறு தூர்க்கையரே துணைவருவீர் தூர்க்கையரே
 பண்மகளே பகவதியே பண்டிதையே பார்வதியே

எண் திசையும் இருந்திடுவாய் என்னை நீ காத்திடுவாய்
மண்ணகத்தும் விண்ணகத்தும் மலர்விழியே மணந்தருவாய்
கண்விழித்துக் கற்பகமே கடையவனைக் கண்டிடுவாய்.

ஐம்ஹர்ம் கிலீம்ஹ்ராம் ஹ்ரீம்ஹ்ரூம் சாமுண்டா
ஐம்காரிணி கிலீம்காரிணி ஹ்ராம்பீஜ ஹ்ரீம்காரிணி
ஹ்ரூம்காரிணி சாமுண்டிணி ஐம் ஐம் ஹ்ரீம்ஹ்ரீம்
கிலீம்கிலீம் ஹ்ராம்ஹ்ராம் ஹ்ரூம்ஹ்ரூம் ஜெயஜெய
இந்திராணி அக்னிதேவி இனியவா ராகிதேவி
சொந்தவாள் ஏந்துதேவி சொல்வருண சக்திதேவி
மந்திரமாம் சிங்கவாகினி மகிழ்கு பேர சக்திதேவி
விந்தைகுல மேந்துதேவி விருப்பொடு காக்கக்காக்க
தலைமுதல் கால் ஈறாக் தனிமுதல் தேவிமார்கள்
கலைகளின் ஒளியே வீசி கனிவுடன் காக்கக் காக்க
இலைஇனி பிணிசேர்முப்பு இத்துடன் போகப்போக
அலைகளின் மிகவாம்ஒலியாள் அன்புடன் காக்கக்காக்க.

ஹும்காரி ஹும்மயத்தி ஹும்புஜ நிறையகத்தி
ஹும்ஹும் ஒலிமயத்தி ஹும்ஹும் ஒளியகத்தி
ஹும் நாத நாரீநாரணி ஹும்வேத ஜெபமோகினி
ஹும்பீஜ விளைநிலத்தி ஹும்பட்சவாகாதேவி
அட்டமி வளருநாளில் அன்னையின் கவசம்பூணின்
துட்டமாய்த் துயர்களோடு துணைவரும் கோள்கள் மாறும்
நட்டமாய்ப் போனயாவும் நலந்தரவந்து சேரும்
இட்டமாய் தூர்க்கையாளும் இன்பமே கூட்டுவிப்பாள்
ஒன்பதாம் ஒளிசேர்நாளில் ஒண்மணிக் கவசம் பாடின
நண்மைசேர் ஓரைபார்த்து நவகோளும் தங்கிவாழும்
நண்மணி நாண்மீன்யாவும் நலந்தர தலைமையோடு
நின்மல வாழ்வுகூடும் நிறைகலை நிதியுஞ்சேரும்

பாம்பணிச் சிவனார்ராவில் பார்வதி கொலுசேர் நாளில்
தாம்பணிந் தேத்துவார்க்குத் தாபங்கள் யேதுமில்லை
கூம்பிய மலர்களெல்லாம் கூட்டமாய் மலர்தல்போல்
வேம்பணி சேவதேவி வேண்டிய செல்வமீவாள்
அன்னையே போற்றி போற்றி அடியாரைக் காக்க வேண்டும்
என்னுடை இதயந்தன்னில் எழிலோடு வாழவேண்டும்
பொன்னகைச் சிவனார்கூடப் பொலிவொடு வரவேவேண்டும்
கன்னலைக் கையிலேந்தும் கற்பகம் வரவே வேண்டும்

சரணம் சரணமே கரிமுகன் தாயே
சரணம் சரணமே சண்முகன் தாயே
சரணம் சரணமே சகத்தினின் தாயே
சரணம் சரணமே சக்தியே சரணம்.

ஓம் ஜெய தூர்க்கா.

அருமறைப் பொருளாம் அதி போற்றி
அருள்பொழிந்து எம்மை ஆள்வோய் போற்றி
இருள் ஒழித்து இன்பம் ஈவோய் போற்றி
இல்லக விளக்காம் இறைவி போற்றி

மகாலக்குமி தோத்திரம்

1. குறுமுனிவர் போற்றுகிறார்!

முவுலகும் இடரியற்றும் அடலவுணர்
உயிரொழிய முனிவுகூர்ந்த
புவையுறழ் திருமேனி அருட்கடவுள்
அகன்மார்பில் பொலிந்து தோன்றித்
தேவர்உல கீலும்விளங்கும் புகழ்க் கொல்லா
புரத்தினிது சேர்ந்து வைகும்
பாவையிரு தாள்தொழுது பழமறைதேர்
குறுமுனிவன் பழிச்ச கின்றான்:

தெளிவுரை: வலிமை மிகுந்த அவுணர்ர்கள் முவுலகங்களுக்கும் துன்பம் செய்து வந்தனர். அவர்கள் உயிர்கள் ஒழியும்படியாகச் சினங்கொண்டு சென்று அழித்தவன். காயாமலரைப் போன்ற நீலநிறத் திருமேனியினான, அருள் மிகு கடவுளான திருமால் ஆவர். அவருடைய அகன்ற மார்பினிடத்தே விளங்கித் தோன்றுபவள் மகாலட்சுமி. அவள், தேவர் உலகினும் ஓங்கிய புகழினையுடைய கொல்லாபுரத்திலே இனிதாகச் சேர்ந்து திகழும் பகவதியாகவும் உள்ளனர். பழைய வேதங்களிலே தேர்ந்தோனாகிய அகத்திய முனிவன் அவளுடைய இரு பாதங்களையும் தொழுது நின்றபடி துதித்துப் பாடுகின்றான்.

விளக்கம்: அவுணரைக் கொல்வோன் மார்பினள் கொல்லா புரத்திலே வீற்றிருந்து அருள்கின்றனள் என்று போற்றுகின்றனர்.

கமலக் கண்ணாய்

கொழுதியிசை அளிமுரவம் தாமரைமென்
பொகுட்டிலுறை கொள்கை போல
மறை உறவுந் திருமேனி மணிவண்ணன்
இதயமலர் வைகும் மானே
முழுதுலகும் இனிதீன்ற அருட்கொம்பே
கரகமலம் முகிழ்த்(து) எந்நாளும்
கழிபெருங் காதலில் தொழுவோர் விணைதீர்
அருள் கொழிக்கும் கமலக்கண்ணாய்.

தெளிவுரை: வண்டினம் கிண்டியபடி பண்பாடுவதற்கு இடமாகவிருக்கும் தாமரைமலரின், மென்மையான பொகுட்டின் மீது வீற்றிருக்கும் தன்மைபோலக், கருமேகத்தைப் போல் நிறங்கொண்ட திருமேனியுடைய மணிவண்ணான திருமாலின் நெஞ்சமாகிய மலரிடத்தே வீற்றிருக்கின்ற திருமகளே! உலகம் முழுவதையும் இனிதாகத் தோற்றுவித்தருளிய

அருட்கொடியே! கையாகிய தாமரையைக் குவித்து எக்காலத்தும் மிகுந்த பேரன்போடு தொழுகின்ற அடியவர்களின் தீவினைகள் ஒழியும்படியாக, அருளைப் பொழிகின்ற கமலம் போன்ற கண்களை உடையவளே!

விளக்கம்: அளி - வண்டினம். பொகுட்டு - கொட்டை, மணிவண்ணன் - நீலமணி நிறத்தன்: திருமால், மழை - கார்மேகம். அருட்கொம்பு - அருள் மிக்க பூங்கொடி: திருமகள், கரகமலம் - கையாகிய தாமரை. தாமரை மலர் பன்முறை உவமிக்கப்படும் நயம் காண்க.

வணக்கம் செய்வான்

கமலை: திரு மறுமார்பன் மனைக்கிழத்தி
 செழுங் கமலக் கையாய்: செய்ய
 விமலை; பசங் கழைகுழைக்கும் வேனிலான்
 தனையீன்ற விந்தை: தாய்
 அமுத கும்ப மலர்க்கரத்தாய்: பாற்கடலுள்
 அவதரித்தோய்: அன்பர் நெஞ்சத்
 திமிரம் அகன்றிட ஒளிரும் செழுஞ்சுடரே:
 என வணக்கஞ் செய்வான் மன்னோ!

தெளிவுரை: கமலையே! அழகிய மறு விளங்கும் மார்பினான திருமாலின் மனைக்கிழத்தியே! செழுமையான கமலம் போன்ற கையினளே! செந்நிறமுள்ள விமலையே! பசுமையான கரும்பினை வில்லாக வளைக்கின்ற வேனிலானைப் பெற்றருளிய திருமகளே! தூய்மையான அமுதம் நிறைந்த குடத்தை ஏந்திய மலர்க் கரத்தாளே! பாற்கடலிற் பிறந்தவளே! அடியார்கள் மனவிருள் அகன்று போகுமாறு ஒளியினைப் பெய்கின்ற செழுஞ்சுடரே! எனத் துதித்து வணக்கம் செய்யலானான்.

விளக்கம்: அகத்திய முனிவர் இவ்வாறு திருமகளை அழைத்துப் போற்றி வணங்குகின்றார். அன்பர் நெஞ்சத் திமிரம் என்றது வறுமையால் வாடியிருண்ட மனத்துயரை.

பெருங்கீர்த்தி சொல்லக் கூடியதோ!

மடற் கமல நறம் பொகுட்டில் அரசிசூக்கும்
 செந்தவரவாய் மயிலே; மற்றன்
 கடைக் கணருள் படைத்தன்றோ மணிவண்ணன்
 உலக மெலாம் காவல் பூண்டான்
 படைத்தனன்னான் முகக் கிழவன் பசங்குழவி
 மதிபுனைந்த பரமன் தானும்
 தடைத்தனன் நின் பெருஞ் சீர்த்தி எம்மனோ
 ரால் எடுத்துச் சொல்லற் பாற்றோ.

தெளிவுரை: இதழ்களையுடைய தாமரையின் மணமுள்ள கொட்டையின்மேல் அரசு வீற்றிருக்கின்ற, செம்பவளம் போன்ற அதரங்களை உடைய மயிலே! உன் கடைக்கண் அருளினைப் பெற்றல்லவோ மணிவண்ணன் உலகம் அனைத்தும் காவலை மேற்கொண்டான்: நான்முகப் பிரமன் படைத்தலை மேற்கொண்டான்: பசுமையான இளம் பிறை அணிந்த பரமனும் அழித்தல் தொழிலை மேற்கொண்டான்! அத்தகைய நின் பெரும் புகழானது எம்மைப் போன்றோரால் எடுத்துச் சொல்வதற்கும் இயல்வதோ?

விளக்கம்: மடல் - இதழ். அரசிருக்கும் - அரசிருக்கை கொண்டிருக்கும். முப் பெருங் கடவுளரும் நின் அருள் பெற்றே செயற்படுகின்றனர்: அத்தகைய சிறப்புடைய நின் புகழை எம்மாற் சொல்ல முடியுமோ? என்பதாம்.

அருள் நோக்கம் அடைந்தவர்

மல்லல் நெடும் புவியனைத்தும் பொதநீக்கித்
 தனிபுரக்கும் மன்னர் தாமும்
 கல்வியினில் பேரறிவில் கட்டழகில்
 நிகரில்லாக் காட்சியோரும்
 வெல்படையில் பகைதரந்து வெஞ்சமரில்
 வாகையுனை வீரர் தாமும்
 அல்லிமலர்ப் பொகுட்டுறையும் அணியிழைநின்
 அருள் நோக்கம் அடைந்து ளாரே!

தெளிவுரை: வளமை பொருந்திய நெடிய உலகம் முழுவதையும் பொதுத் தன்மையிலிருந்து விலக்கி, தனியே ஆட்சி நடத்துகின்ற அரசர்களும், கல்வியிலும் பேரறிவிலும் கட்டழகிலும் நிகரற்றவர்களாகக் காட்சியளிக்கின்றவர்களும், வெல்கின்ற படையை நடத்திச்சென்று பகைவர்களை வெட்டி வெம்மையான போரிலே வாகை சூடுகின்ற மாவீரர்களும், அகமலர் களையுடைய தாமரைப் பூங் கொட்டையிலே வீற்றிருக்கும் அழகிய அணிகலன்களை அணிந்தவளான நின்னுடைய அருள் நோக்கம் அடைந்தவர்களே அல்லவோ!

விளக்கம்: திருமகள் அருள் நோக்கமே எல்லா வகையான உயர்வையும் தந்தருளும் என்பதாகும்.

நயிருந்தால் வளம் சிறக்கும்

செங்கமலப் பொலந்தாதில் திகழ்ந்தொளிரும்
 எழில் மேனித் திருவே வேலை
 அங்கண் உல கிருள் துரக்கும் அலர்கதிராய்
 வெண்மதியாய் அமரர்க்கு) ஊட்டும்

பொங்கழலாய் உலகளிக்கும் பூங்கொடியே
 நெடுங்கானில் பொருப்பில் மண்ணில்
 எங்குணைநீ அவணன்றோ மல்லல்வளம்
 சிறந்தோங்கி இருப்ப தம்மா.

தெளிவுரை: செந்தாமரைப் பூவின் பொன் மயமான மகரந்தத்தைப் போலச் சிறந்து விளங்கும் அழகான மேனியைக் கொண்ட திருமகளே! கடல்கூழ்ந்த உலகின் இருளைப் போக்கும் விரிந்த ஒளிக் கதிரகளைக் கொண்ட கதிரோனாகியும், வெண்மதியாகியும், தேவர்கட்குத் தகுதி வழங்கும் பொங்கும் தீயாயும் விளங்கி உலகத்தைக் காத்தருள்கின்ற பூங்கொடியே! நெடிய காட்டிலும், மலையிலும், தரையிலும் நீதான் எவ்விடத்திலே வீற்றிருக்கின்றாயோ, அவ்விடத்தில் அல்லவோ, மிகுந்த வளமையும் சிறந்து ஓங்கியிருப்பதாக அமைகின்றது, தாயே!

விளக்கம்: திருமகள் எங்கே இருந்தாலும், அங்கே செல்வவளம் பெருகி நிறையும் என்பது இது. இதனைப் பாடித் துதிக்கத் திருமகள் நம்மீடத்தும் வந்தருள்வாள்: நம் பாலும் செல்வ நலமும் பிற்பிற நலங்களும் பெருகும் என்பதாகும்.

தோத்திரப் பலன்

என்று தமிழ்க் குறமுனிவன் பன்னியொடும்
 இருநிலத்தில் இறைஞ்ச லோடும்
 நன்றனது துதிமகிழ்ந்தேம் நான்மறையோய்
 இத்துதியை நவீன்றோர் யாரும்
 பொன்றலரும் பெரும்போகம் நகர்ந்திடுவர்
 ஈங்கிதனைப் பொறித்த ஏடு
 மன்றல்மனை அகத்திருப்பின் வறுமைதரு
 தவ்வையவண் மருவல் செய்யாள்!

தெளிவுரை: என்று சொல்லித் துதித்தோனாகத் தமிழ் முனிவனாகிய அகத்தியன், தன் மனைவியொடும் பெரிய நிலத்திலே வீழ்ந்து வணங்கினன். அப்போது திருமகளும், உன் நல்ல துதிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோம். நான்மறையாளனே! இத்துதியைச் சொன்னோர் யாவரும் கெடாத பெரும்போகத்தை அனுபவிப்பார்கள். இத்துதிகளைப் பொறித்துள்ள ஏடானது வளமனையின் உள்ளாக இருக்குமாயின், அம் மனைக்குள்ளே வறுமையைத் தருகின்ற தவ்வையும் சென்றடைய மாட்டாள்” என்று உறுதி கூறினள்.

விளக்கம்: இந்த ஐந்து பாடல்களும் எழுதிய ஏடு ஒவ்வொரு வீட்டின் பூசையறையிலும் வைத்துப் பூசிக்கப்பட்டு வரின், வறுமைநீங்க வாழ்விலே செல்வச் செழுமை பொங்கும். பாடித் துதித்தால் மேலும் நலம் பெருகும். இவை ஆன்றோர் அருள் உரைகள் ஆகும்.

‘அம்பிகையைச் சரண் அடைந்தால்
அதிக வரம் பெறலாம்
நம்பி னோர் கெடுவதில்லை
நான்கு மறைத் தீர்ப்பு.’

அபிராமி அந்தாதி

உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித் திலகம் உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம் போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக் குங்கும தோயம் என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி எந்தன் வீழுத்துணையே

துணையுந் தொழுந் தெய்வமும் பெற்றதாயுஞ் சுருதிகளின்
பணையுந் கொழுந்தம் பதிகொண்டவே ரும்பணி மலர்ப்பூந்
கணையுந் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங்குச முங்கையில்
அணையுந் திர்புரசந்தரி யாவதறிந் தனமே.

மனிதருந் தேவரு மாயா முனிவரும் வந்து சென்னி
குனிதருஞ் சேவடிக் கோமளமே கொன்றைவார் சடைமேற்
பனிதருந் திங்களும் பாம்பும் பகீரதியும் படைத்த
புனிதரு நீயுமென் புந்தியெந் நாளுந் பொருந்துகவே.

பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்த வண்ணம்
காத்தவளே கரந்தவளே கறைக் கண்டனுக்கு
முத்தவளே என்றும் மூவா முகுந்தற்கு இளையவளே
மாத்தவளே உன்னை அன்றி மற்றோர் தெய்வம் வந்திப்பதே

கொடியே யிளவஞ்சிக் கொம்பே யெனக்குவம்பே பழுத்த
படியே மறையின் பரிமளமே பனிமாலி மயப்
பீடியே பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்றவம்மே
அடியே னிறந்திங் கிளிப்பிறவாமல் வந்தாண்டு கொள்ளே.

கொள்ளேன் மனத்தில்தின் கோலம் அல்லாதன்பர் கூட்டந்தன்னை
விள்ளேன்; பரசமயம் விரும்பேன்: வியன் ழுவுலகுக்
குள்ளே அனைத்தினுக் கும்புறம்பே உள்ளத்தே விளைந்த
கள்ளே! களிக்கும்களியே! அளியஎன் கண்மணியே.

மணியே மணியின் ஒளியே ஒளிரும் மணிபுனைந்த
அணியே அணியும் அணிக்கழுகே அணுகாத வர்க்குப்
பிணியே பிணிக்கு மருந்தே அமரர் பெருவிருந்தே
பணியேன் ஒருவரை நின்பதம் பாதம் பணிந்த பின்னே.

சொல்லும் பொருளும் என நடமாடுந் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே நின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழுமவர்க்கே அழியா அரகம்
செல்லுந் தவநெறி யும்சிவ லோகமும் சித்திக்குமே.

வெறுக்குந் தகைமைகள் செய்யினும் தம்மடியாரை மிக்கோர்
பொறுக்கும் தகைமை புதியதன்றே புது நஞ்சையுண்டு
கறக்கும் திருமிடற்றான் இடப்பாகம் கலந்த பொன்னே
மறக்கும் தகைமைகள் செய்யினும் யானுண்ணை வாழ்த்துவனே.

கணந்தரும் கல்விதரும் ஒருநாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந்தரும் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன் எல்லாந்தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கணந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண்டேன் கடம்பாடவியில்
பண்களிக் குங்குரல் வீணையும் கையும் பயோதரமும்
மண்களிக் கும்பச்சை வண்ணமும் ஆகி மதங்கர்சுலப்
பெண்களில் தோன்றிய எம்பெருமாட்டிதன் பேரழகே.

வழிக்கே அருளுண்டு அபிராமவல்லிக்கு வேதஞ்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்டெமக்கவ் வழிகிடக்கப்
பழிக்கே உழன்று வெம்பாவங்களே செய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே அழந்தும் கயவர் தம் மோடென்ன கூட்டினியே

கோமள வல்லியை அல்லியந் தாமரைக் கோயில் வைகும்
யாமள வல்லியை ஏதம்இலாளை எழுதரிய
சாமள மேனிச் சகல கலாமயில் தன்னைத் தம்மால்
ஆமளவும் தொழுவார் எழுபாருக்கும் அதிபரே.

குழையைத் தழுவிய கொன்றையந் தார்கமழ் கொங்கைவல்லி
கழையைப் பொருத திருநெடுந் தோளும் கருப்புவில்லும்
விறையைப் பொருதிறல்வேரியம் பாணமும் வெண்ணகையும்
உழையைப் பொருகண்ணும் நெஞ்சில் எப்போதும் உதிக்கின்றனவே.

ஆத்தாளை எங்கள் அபிராம வல்லியை அண்டமெல்லாம்
பூத்தாளை மாதாளம்பு நிறத்தாளைப் புவியடங்கக்
காத்தாளை அங்குச பாசாங்குசமும் கரும்பும் அங்கை
சேர்த்தாளை முக்கண்ணியைத்தொழுவார்க் கொரு தீங்கில்லையே.

- அபிராமிப்பட்டர்.

திருக்கடவுர் அபிராமியம்மை பதிகம்

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதும்ஓர் கயடுவா ராதநட்டும்
 கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும் கழுபிணி இலாதஉடலும்
 சலியாத மனமும் அன்பு அகலாத மனைவியும் தவறாத சந்தானமும்
 தாழாத கீர்த்தியு மாறாத வார்த்தையும் தடைகள்வா ராதகொடையும்
 தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலும்ஒரு துன்பமில் லாதவாழ்வும்
 தய்யநின் பாதத்தில் அன்பும்உத விப்பெரிய தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்
 அலையாழி அறிதயிலும் மாயனது தங்கையே! ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி அருள்வாமி! அபிராமியே! 1

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும் கரியபுரு வச்சிலைகளும்
 கர்ணகுண் டலமும்மதி முகமண் டலமும்நுதந் கத்தாரிப் பொட்டும்இட்டுக்
 கூரணிந் திடுவிழியும் அமுதமொழி யும்சிறிய கொவ்வையின் கனிபதரமும்
 குமிழனைய நாசியும் குந்தநீகர் தந்தமும் கோடுசோ டானகளமும்
 வாரணிந் திறமாந்த வனமுலையும் மேகலையும் மணிநா புரப்பாதமும்
 வந்தெனது முன்னின்ற மந்தகா சமுமாக வல்வினையை மாற்றுவாயே
 ஆரமணி வானிவறை தாரகைகள் போலநிறை ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி அருள்வாமி! அபிராமியே! 2

மகரவார் ¹குழல்மேல் அடர்ந்துகுமிழ் மீதின்ல் மறைந்துவா னைத்தறந்து
 மைக்கயலை² வேண்டிநின் செங்கமல விழியருள் வரம்பெற்ற பேர்களன்றோ
 செகமுழுதும் ஒற்றைத் தனிக்குடை கவித்துமேல் சிங்கா தனத்திலுற்றுச்
 செங்கோலும் மநநீதி முறைமையும் பெற்றுமிகு திகிரீஉல காண்டுபின்பு
 புகர்முக்கத்து ஐரா வதப்பாக ராகிநிறை புத்தேளிர் வந்துபோற்றிப்
 போகதே வேந்திரன் எனப்புுகழ விண்ணில் புலோமிசை யொடும்சுகிப்பர்
 அகரமுத லாகிவளர் ஆனந்த ருபியே! ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே! 3

1, குழைமேல் எனவும், 2, வென்ற எனவும் பாடம் கொண்டு உரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

அபிராமியம்மை பதிகம்

(தெளிவுரை)

1. அலைவீசும் பாற்கடலில் அறிதுயில் கொள்ளும் திருமாலின் தன்கையே! பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! மறந்துபோகாத கல்வி அறிவையும், குறைவில்லாத ஆயுட்காலத்தையும், யாதொரு வஞ்சனையும் கொள்ளாத நண்பர்களையும், பழுதுபடாத வளப்பத்தையும், பொலிவு குன்றாத இளமைப்பருவத்தையும், கொடுநோய்கள் இல்லாத உடம்பையும், கலங்காத மனவுறுதியையும், அன்பு நீங்காத மனைவியையும், பரம்பரை அற்றுப்போகாத மக்கட் பேற்றையும், கீழ்மைப் படாத புகழையும், சொன்னது மாறாத வாக்குறுதியையும், தடங்கல் நேராத கொடைத்தன்மையையும், கொடுத்தாலும் குறையாத செல்வத்தையும், வளையாத செங்கோலாட்சியையும், யாதொரு துன்பமும் இல்லாத வாழ்க்கையையும், தூய்மையான உனது திருவடிகளில் வைக்கும் அன்பையும் எனக்குக் கொடுத்து உயர்ந்த அடியார் கூட்டத்தோடு என்னைச் சேர்ப்பாயாக. (சுகபாணி - நன்மை செய்யும் திருக்கரத்தை உடையவள்: வாமி - இடப்பாகத்தில் இருப்பவள்).

2. வானத்திலுள்ள விண்மீன்களைப் போல முத்துக்களும் மணிகளும் நிறைந்த பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! மேகம் போன்ற கூந்தல் வரியும், அவ்வரியில் அணிந்த மலர்மாலையும், கரியநிறப் புருவமான விற்களும், காதிலணிந்த குண்டலங்களும், சந்திரன் போன்ற முகவட்டமும், நெற்றியிலிட்ட கத்தூரிப் பொட்டும், மையிட்டுக் கூர்மையாகத் திகழும் கடைக்கண்களும், பால்போன்ற இன் சொற்களும், சிறிய கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகளும், குமிழ்ப்பூப் போன்ற மூக்கும், சட்டிபோன்ற கூரிய பற்களும், சங்குக்கு ஒப்பான கழுத்தும், கச்சணிந்து செம்மாந்திருக்கும் அழகிய மார்க்கங்களும், (இடுப்பில் அணிந்த) மேகலையும், மணிகளைப் பரலாக இட்ட சிலம்பணிந்த திருவடிகளும் உடையவளாகி வந்து என்முன்னே நின்று புன்சிரிப்புமுடையவளாகி எனது கொடிய வினைகளை எல்லாம் நீக்குவாயாக.

3. எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகரம் முதலாதல் போல உலகங்களுக்கெல்லாம் முதல்வியாகிப் பெருகும் பேரின்ப வடிவானவளே! பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! மகரமீன் வடிவான நீண்ட காதணி மீது போரிட்டு வருத்திக் குமிழ்ப்பூப் போன்ற மூக்கின் அருகிலே மறைந்து, வாட்கருவியை விரட்டிக் கூரிய கயல் மீனையும் வென்ற உனது செந்தாமரை போன்ற கடைக் கண்களின் திருவருள்வரத்தைப் பெற்றவர்களன்றோ, (இம்மையில்) உலகமுற்றும் தமது ஒற்றைக் கொற்றக் குடையைக் கவித்து, அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து, செங்கோலையும் மனுநீதி முறையையும் பெற்றுத் திகிரிமலைவரை ஆட்சி செய்து, அதன்பின்பு (மறுமையில்) வெள்ளை யானையாகிய ஐராவத்தினைச் செலுத்தும் பாகராகி, நிறைந்த தேவர்கள் தம்முன் வந்து துதிபாடிப் போகும் நுகரும் தேவேந்திரனே என்று புகழும்படித் தேவலோகத்தில் இந்திராணியுடன் இன்பம் நுகர்வர்.

மறிகடல்கள் ஏழையும் திகிரிஇரு நான்கையும் மாதிரக் கரிஎட்டையும்
 மாநாகம் ஆனதையும் மாமேரு என்பதையும் மாகூர்மம் ஆனதையும் ஓர்
 பொறியரவு தாங்கிவரு புவனம்ச ரேழையும் புத்தேளிர் கூட்டத்தையும்
 பூமகளை யும்திகிரி மாயவனை யும்அரையில் புலியாடை உடையானையும்
 முறைமுறைக ளாய்ச்ன்ற முதியவ ளாய்ப்பழைமை முறைமைதெரி யாதநின்னை
 மூவுலகில் உள்ளவர்கள் வாலைஎன் றறியாமல் மொழிகின்ற தேதுசொல்வாய்
 அறிவுநிறை விழுமியர்தம் ஆனந்த வாரியே! ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

4

வாடாமல் உயிரெனும் பயிர் தழைத் தோங்கிவர அருள்மறை பொழிந்தும்இன்ப
 வாரிதியி லேநின்ன தன்பெனும் சிறகால் வருந்தாம லேயனைத்தகக்
 கோடாமல் வளர்சிற் றெறும்புமுதல் குஞ்சரக் கூட்ட முத லானசீவ
 கோடிகள் தமக்குப் புசிக்கும் புசிப்பினைக் குறையாம லேகொடுத்தும்
 நீடாழி உலகங்கள் யாவையும் நேயமாய் நின்வைதர பந்திபுக்கும்
 நின்மலீ! அகிலங்க ளுக்கண்ணை என்றோதும் நீலிஎன் றோதுவாரோ
 ஆடாய நான்மறையின் வேள்வியால் ஓங்குபுகழ் ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

5

பல்குஞ் சரந்தொட் டெறும்புகடை யானதொரு பல்வயிர்க் குங்கல்லிடைப்
 பட்டதே ரைக்கும்அன் றற்பவித் திடுகருப் பையுற சீவனுக்கும்
 மல்கும் சராசரப் பொருளுக்கும் இமையாத வானவர் குழாத்தினுக்கும்
 மற்றுமொரு மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் அவரவர் மனச்சலிப் பில்லாமலே
 நல்கும் தொழிற்பெருமை உண்டா யிருந்தும்மிகு நவநிதி உனக்கிருந்தும்
 நானொருவன் வறுமையில் சிறியனா னால்அந் நகைப்புனைக் கேஅல்லவோ
 அல்கலந் தும்பர்நா டளவெடுக் குஞ்சோலை ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

6

4. பேரின்பம் நிறையப்பெற்ற உயர்ந்தோர்க்கெல்லாம் பேரின்பக் கடலாக விளங்குபவளே! பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! அலைகள் சுருளும் ஏழ் கடல்களையும், திகிரிமலையால் சூழப்பட்ட எட்டுத் திசைகளையும், திசைகளின் முடிவெல்லையில் நிற்கும் எட்டு யானைகளையும், எட்டுப் பாம்புகளையும், மகா மேருமலையையும், ஆதாரத்தியான பெரிய ஆமையையும், ஆதிசேடன் என்னும் ஒரு பாம்பினாலே தாங்கப்பட்டு வருகின்ற பதினான்கு உலகங்களையும், தேவரது கூட்டத்தையும் திருமகளையும், சக்கரத்தை ஏந்திய திருமாலையும், இடுப்பிலே புலித் தோலாடையையுடைய சிவனையும் வரிசை வரிசைகளாகப் பெற்ற முதுமையுடையவளாய் அந்த முதுமையின் பழைமை வரலாற்றை இன்னதென அறியப்படாத உன்னை மூவுலகிலும் உள்ளவர்கள் "இளம் பருவப்பெண்" என்று உண்மையறியாமல் கூறுவது யாதோ? அதனை எனக்கு விளங்கும்படிச் சொல்வாயாக.

5. வெற்றிமயமான நான்கு வேதங்களினாலும் யாகங்களினாலும் உயர்ந்த புகழையுடைய பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! குற்றமற்றவளே! உயிர்களென்னும் பயிர் வாடிவிடாமல் தழைத்தோங்கி வளர்ந்து வருமாறு திருவருள் மழையைப் பொழிந்தும், பேரின்பக் கடலில் எவ்வித வருத்தமும் உறாமல் உனது அன்பென்னும் சிறகினாலே அணைத்துக் கொண்டும், செங்கோல் வளைந்துவிடாதபடி வளரும் சிற்றெறும்பு முதலாக யானைக் கூட்டம் ஈறாக உள்ள கோடிக்கணக்கான உயிர் வருக்கங்களுக்கு நுகரும் நுகர்பொருள்களை எல்லாம் குறைவில்லாதபடி கொடுத்தும் வருதலாலே, நீண்ட கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தார் யாவரும் அன்போடு உன்வயிற்றில் தோன்றும் உலகங்கட்கெல்லாம் அன்னை என்று உன்னைச் சொல்லுவார்கள். (நீலி என்பது நீலநிறமுடையாள் என்றும் ஜாலக்காரி என்றும் இரு பொருள்படும்).

6. இருட்டை உண்டாக்கித் தேவலோகம்வரை உயர்ந்து அதனை அளவெடுக்கின்ற சோலைகளையுடைய பழமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! பலவகைப்பட்ட யானைமுதல் ஏறும்புவரையான பற்பல உயிர்களுக்கும் கருங்கல்லில் உள்ளே வாழும் தேரைக்கும், நாள்தோறும் தோன்றுவதும் கருப்பையில் வாழ்வதுமான உயிர்களுக்கும், பெருகி நிற்கும் நடப்பன நிற்பனவான பொருள்களுக்கும், கண்ணிமைக்காத தேவர் கூட்டத்துக்கும், பிரமன் முதலிய மூவர்க்கும் மற்றுமுள்ள யாவர்க்கும் அவரவர் மனம் வெறுக்காதபடி கொடுக்கும் கொடைத் தொழிலின் பெருமை உன்னிடம் இருக்கவும், மிகமேம்பட்ட நவநிதிகள் உனக்கு உரிமையாய் இருக்கவும், நான் ஒருவன் மட்டும் வறுமையினால் எளியவனாக இருந்தால் அதுபற்றி உலகத்தார் எள்ளி நகைக்கும் சிரிப்பு உனக்கல்லவோ வரும்.

நீடுல கங்களுக்கு ஆதார மாய்நின்று நித்தமாய் முத்திவடிவாய்
 நியமமுடன் முப்பத் திரண்டறம் வளர்க்கின்ற நீமனைவி யாய்இருந்தும்
 வீடுவீடுகள் தோறும் ஒடிப் புகுந்துகால் வேசற்று இலச்சையும்போய்
 வெண்தூக்கில் அரைக்கணிய விதியற்று நிர்வாண வேடமும் கொண்டுகைக்கோர்
 ஓடேந்தி நாடெங்கும் உள்ளந் தளர்ந்துநின்று உன்மத்த னாகிஅம்மா
 உன்கணவன் எங்கெங்கும் ஐயம் புகுந்தேங்கி உழல்கின்ற தேதுசொல்வாய்
 ஆடுகொடி மாடபிசை மாதர்வினை யாடிவரும் ஆதிகட வழின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

7

ஞானம் தழைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற நல்லோர் இடத்தினிற்போய்
 நடுவினி லிருந்துவந் தடிமையும் பூண்டவர் நவிற்றும்உப தேசமுட்கொண்டு
 ஈனந் தனைத்தள்ளி எனதுநான் எணமானம் இல்லாம லேதூரத்தி
 இந்திரிய வாயில்களை இறுகப் புகைத்துநெஞ்சு இருளற விளக்கேற்றியே
 ஆனந்த மானவிழி அன்னமே! உன்னைஎன் அகத்தா மரைப்போதிலே
 வைத்துவே நேகவலை யற்றுமே ஹற்றபர வசமாகி அழியாததோர்
 ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்றகாண் ஆதிகட வழின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

8

சலதிடல கத்திற் சராசரங் களைஈன்ற தாயாகி னால்எனக்குத்
 தாயல்ல வோயான்உன் மைந்தனை நோனனது சஞ்சலம் தீர்த்துநின்றன்
 முலைசரந் தொழுதுபா லாட்டிஎன் முகத்தைஉன் முன்தாணை யால்துடைத்து
 மொழிகின்ற மழலைக் குகந்துகொண் டிளநிலா முறவல்லின் புற்றருகில்யான்
 குலவிவினை யாடல்கொண் டருள்மறை பொழிந்தங்கை கொட்டிவா என்றழைத்துக்
 குஞ்சரமுகன்கந்த னுக்கிளையன் என்றெனைக் கூறினால் ஈனம்உண்டோ
 அலைகடலி லேதோன்றும் ஆராத அமுதமே! ஆதிகட வழின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாமி! அபிராமியே!

9

7. ஆடி அசையும் கொடிகளையுடைய மாடங்களின் மேலே மகளிர் விளையாடுகின்ற பழையமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! பதினான்கு என நீண்டயர்ந்த உலகங்களுக்குக் கெல்லாம் ஆதார சக்தியாகியும், எஞ்ஞான்றும் அழியாப் பொருளாகியும், வீடுபேற்றின் வடிவாகியும் நின்று வரன்முறையுடன் முப்பத்திரண்டறங்களையும் வளர்த்து வருகின்ற நீ சிவனுக்கு மனைவியாக இருந்தும், அந்த சிவனாகிய உன் கணவன் வீடுகள்தோறும் விரைந்தோடிச் சென்று, கால் தளர்ச்சியுற்று வெட்கம் கெட்டு இருப்பிலே அணிந்துகொள்ள வெண்மையான ஆடைக்கு விதியற்றுப் போய்த் திகம்பர வேடம் பூண்டு, கையிலே மண்டை ஓடு ஒன்றை ஏந்தித் தேசங்கள் தோறும் மனம் தளர்ந்து நின்று பித்தனுமாகி அந்தோ! எவ்விடத்திலும் பிச்சைக்காகச் சென்று ஏங்கித் திரிகின்றது யாதோ! அதனை எனக்கு விளங்கும் படியாகச் சொல்லுவாயாக.

8. பழையமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! வாணத்தின் எல்லைவரை நீண்ட விழியையுடைய அன்ன பூரணியே! மெய்யறிவு பெருகி உனது உண்மை வடிவை அறிகின்ற அடியாரிடத்திலே சென்று, அவரது நடுவே இருந்து வாழ்ந்து, அவர்க்கு அடிமைத் தொழிலும் செய்து அவர் சொல்லும் உபதேச மொழிகளையும் மனத்துட்கொண்டு, இழி செயல்களைக் கைவிட்டு, எனது என்றும் நான் என்றும் சொல்லப்படுகிற அபிமானத்தைச் சிறிதுமில்லாதபடி விரட்டி, ஐம்பொறிகளாகிய வழிகளையும் இறுக்கமாக மூடி, நெஞ்சாகிய கோயிலில் அறியாமையாகிய இருட்டு நீங்கும்படி விளக்கேற்றி வைத்து உன்னை எனது உளத் தாமரையான மலரிலே நிலைபெறுமாறு நினைவிலே இருத்தி, வேறு எக்கவலையுமற்று அதன்பின் வந்த பரவச நிலையையும் அடைந்து அழிவில்லாத ஒப்பற்ற பேரின்பக் கடலில் மூழ்குவது என்றைக்கோ? அதனை அறிவிப்பாயாக.

9. அலைவீசும் திருப்பாற்கடலில் காட்சியளிக்கும் ஆராவமுதே! (வைஷ்ணவியே!) பழையமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் நடப்பனவும் நிற்பனவுமானவற்றைப் பெற்ற தாய்நீ என்றால் எனக்கும் நீ தாயன்றோ; நான் உனக்கு மகனன்றோ? எனது துன்பத்தை நீக்கி உனது மார்பிலிருந்து பொழிந்து ஒழுதுகின்ற பாலை ஊட்டி எனது முகத்தை உனது முன் தானையால் துடைத்து விட்டு, நான் பேசும் மழலைச் சொல்லுக்கு மனம் மகிழ்ந்து, எனது இளைய நிலாப்போன்ற புன்சிரிப்புக்கு இன்பமுற்று, உனது அருகில் யான் பொருந்தி விளையாடுவதை ஏற்றுக் கொண்டு, திருவருள் மழையைப் பொழிந்து, அழகிய கையைக் கொட்டிவருக என்று என்னை அழைத்து விநாயகனுக்கும் முருகனுக்கும் இளைய தம்பி என்று என்னைச் சொன்னால் உனக்கு ஏதேனும் இழிவுண்டாகி விடுமோ? சொல்வாயாக.

கைப்போது கொண்டுள் பதப்போது தன்னில் கணப்போதும் அர்ச்சிக்கிலேன்
 கண்போதி னால்தீன் முகப்போது தன்னையான் கண்டுரி சனைபுரிகிலேன்
 முப்போதில் ஒருபோதும் என்மனைப் போதிலே முன்னீன் ஆலயத்தின்
 முன்போது வார்தமது பின்போத நினைகிலேன் மோசமே போய்தீ முன்றேன்
 மைப்போத கத்திற்கு நிகரெனப் போதெரு மைக்கடா மீதேறியே
 மாகேர காலன் வரும்போது தமியேன் மனங்கலங் கித்தியங்கும்
 அப்போது வந்துன் அருட்போது தந்தருள் ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாம்! அபிராமியே!

10

மிகையும் துரத்தவெம் பிணியும் துரத்த வெகுளியா னதும்துரத்த
 மிடியும் துரத்தநரை தீரையும் துரத்தமிகு வேதனை களுந்துரத்தப்
 பகையும் துரத்தவஞ் சனையும் துரத்தப் பசீஎன்ப துந்துரத்தப்
 பாவம் துரத்தப்பதி மோகம் துரத்தப் பலகாரிய முந்துரத்த
 நகையும் துரத்தஹழ் வினையும் துரத்த நாளும் துரத்தவெகுவாய்
 நாவரண் டோடிகால் தளாந்தீடும் என்னை நமணும் துரத்துவானோ
 அகிலஉல கங்கட்கும் ஆதார தெய்வமே! ஆதிகட வுரின்வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி! அருள்வாம்! அபிராமியே!

11

நினதருள் போற்றி.....!

விண்டு ரைக்க அறிய அரியதாய்
 விரிந்தவான வெளியென நின்றனை,
 அண்ட கோடிகள் வானி லமைத்தனை,
 அவற்றிலெண் ணற்ற வேகஞ் சமைத்தனை,
 மண்ட லத்தை அணுவணு வாக்கினால்
 வருவதெத்தனை யத்தனை யோசனை
 கொண்ட தூர மவற்றிடை வைத்தனை
 கோல மேநினைக் காளியென் றேத்துவேன்.

10. பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! நான் எனது கைகளிலே மலர்களை ஏந்தி உனது திருவடித் தாமரைகளில் ஒருகண நேரங்கூட அருச்சனை செய்யவில்லை; எனது கண்மலர்களினால் உனது முகத்தாமரையைத் தரிசனம் செய்யவில்லை; காலை உச்சி அந்தி என்னும் மூன்று வேளைகளில் ஒருவேளைகூட எனது மனத் தாமரையில் உன்னை நினைந்து உனது திருக்கோயிலுக்கு வருகின்ற அடியார்களின் பின்னே நானும் வர நினைக்கவில்லை; வீண்செயல்களிலே சென்று திரிந்துவிட்டேன். (என்னும் என்பொருட்டு நீ ஒரு உதவி செய்யவேண்டும். அதாவது) கரிய யானைக்கு ஒப்பென்று சொல்லும்படி வருகின்ற எருமைக் கடாவின் மேலே ஏறிக்கொண்டு மிகக்கொடிய யமன் வரும்போது தனித்துள்ள நான் மனம் கலங்கி மயங்கும் அந்நேரத்தில் என்முன்னே வந்து உனது திருவருள் மயமான திருவடிப்போதுகளை வழங்குவாயாக.

11. எல்லா உலகங்கட்கும் ஆதாரசத்தியே! பழைமையான திருக்கடவூரில் வாழும் இறைவியே! அமிர்தகடேசுவரரின் இடப்பாகத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுகபாணியே! அருள்மிக்க வாமியே! அபிராமி அம்மையே! அறிவாலும் உடல் வலிமையாலும் மிகைப்பட்டோர் ஒரு புறம் துரத்தவும், கொடிய நோய்கள் மறுபுறம் துரத்தவும், சினம் இன்னொரு புறம் துரத்தவும், வறுமை ஒரு பக்கம் விரட்டவும், நரையும் திரையுமான மூப்பு மறுபக்கம் விரட்டவும், மனத்துயரங்கள் இன்னொரு பக்கம் விரட்டவும், பகைவர்கள் ஒருபால் நெருக்கவும், நம்பினோர் செய்த வஞ்சனை மறுபால் நெருக்கவும், பசி என்பது வயிற்றிலே நெருக்கவும், முன்செய்த பாவங்கள் ஓரிடத்தே உந்தவும், தலைமைப் பேற்றிலே கொண்ட ஆசை மற்றோரிடத்தே உந்தவும், செயலாற்ற வேண்டிய பல்வேறு காரியங்களும் உந்தவும், தவறு கண்டு ஊரார் நகைக்கும் நகை ஒரு பக்கம் துரத்தவும், ஊழ்வினைகள் மற்றோர் பக்கம் துரத்தவும், ஆயுள்நாள் இன்னொரு பக்கம் துரத்தவும், மிகவும் நாக்குவரண்டு பலவிடங்களிலும் ஓடிக்காலும் தளர்ந்து போகும் என்னை யமனும் துரத்துவானோ? (நீ துணையாக இருப்பதால் துரத்தமாட்டான்).

நிலத்தின் கீழ்ப்பல் லுலோகங்க ளாயினை,
நீரின் கீழெண் ணிலாநிதி வைத்தனை,
தலத்தின் மீது மலையு நதிகளுஞ்
சாருங் காடுஞ் சனைகளு மாயினை,
குலத்தி லெண்ணற்ற பூண்டு பயிரினம்
கூட்டி வைத்துப் பலநலந் துய்த்தனை,
புலத்தை மிட்டிங் குயிர்கள்செய் தாயன்னே,
போற்றி போற்றி, நினதருள் போற்றியே.

- பாரதியார்

ஆரணி

பூரணி புராதனி சமங்கலை சுதந்தரி புராந்தகி திரியம்பகி எழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள புட்பயிசை வீற்றிருக்கும்
நாரணி மனாதீத நாயகி குணாதீத நாதாந்த சக்தி என்முன்
நாமமே உச்சரித் திருமடியார் நாமமேநானுச்சரிக்க வசமோ
ஆரணி சடைக் கடவுள் ஆரணி எனப்புசுழ அகிலாண்ட கோடி ஈன்ற
அன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்த ரூபமயிலே
வாரணியும் இருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ் வளமருவு தேவை அரசே
வரைராச னுக்கிருகண் மணியாய் உதித்தமலை வளர் காதலிப்பெண் உமையே.

- தாயுமானவர்.

சுரும்பு முரல் கடிமலர்ப்பூங் குழல் போற்றி
உத்தரியத் தொடித்தோள் போற்றி
சுரும்புருவச் சிலை போற்றி கவுணியர்க்குப்
பால் சுரந்த கலசம் போற்றி
இரும்பு மனங் குழைத்தென்னை எடுத்தாண்ட
அங்கயற்கண் எம்பிராட்டி
அரும்பும் இளநகை போற்றி ஆரணநா
புரம் சிலம்பும் அடிகள் போற்றி.

- பரஞ்சோதிமுனிவர்.

பரந்தெழுந்த சமணமுதலாம் பரசமய இருள் நீங்கச்
சிரந்தழுவு சைவநெறிக் திருநீற்றின் ஒளிவிளங்க
அரந்தை கெடப் புகலியர்கோன் அமுது செயத் திருமுலைப்பால்
சுரந்தளித்த சீவகாம சுந்தரீபூங் கழல் போற்றி.

- உமாபதிசீவாசாரியார்.

சாஸ்திரத்தின் தருக கேள்

சாஸ்திரத்தின் தருக கேள்
சாஸ்திரத்தின் தருக கேள்
சாஸ்திரத்தின் தருக கேள்

நாடிப் புலங்கள் உழுவார் கரமும் நயவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்கும் கவிவாணர் நாவும் செழுங்கருணை
ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சும் உவந்து நடம்
அடிக்க களிக்கும் மயிலே உன்பாதம் அடைக்கலமே.

- கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை.

சகல கலா வல்லிமாலை

வெண்டா மரைக்கன்றி நின்பதந் தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாதுகொ லோசக மேழுமளித்
துண்டா னுறுங்க வொழித்தான்பித் தாகவுண் டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே சகல கலாவல்லியே.

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள் வாய்பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே கனதனைக் குன்றுமெம்பாற்
காடுஞ் சமக்கும் கரும்பே சகல கலாவல்லியே.

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு தார்ந்துன் னருட்கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கின்ற கூடுங்கொ லோவுளங் கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர் கவிமழை சிந்தக் கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே சகல கலாவல்லியே

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த கல்வியுஞ் சொற்சுவைதோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள் வாய்வட நாற்கடலுந்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந் நாவினின்ற
காக்குங் கருணைக் கடலே சகல கலாவல்லியே.

பஞ்சப்பி தந்தரு செய்யபொற் பாதபங் கேருகமென்
நெஞ்சத் தடத்தல ராததென் னேநெடுந் தாட் கமலத்(து)
அஞ்சத் தவச முயர்த்தோன் செந் நாவு மகமும் வெள்ளைக்
கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய் சகல கலாவல்லியே.

பண்ணும் பரதமுங் கல்வியுந் தீஞ்சொற் பனுவலும்யான்
எண்ணும் பொழுதெளி தெய்த நல் காயெழு தாமறையும்த
விண்ணும் புவியும் புனலுங் கனலும்வெங் காலுமன்பர்
கண்ணங் கருத்தும் நிறைந்தாய் சகல கலாவல்லியே.

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற் பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல் காயுளங் கொண்டுதொண்டர்
தீட்டும் கலைத்தமிழ்த் தீம்பா லமுதந் தெளிக்கும்வண்ணங்
காட்டும்வெள் ளோமதிப் பேடே சகல கலாவல்லியே.

சொல்விற் பனமு மவதான முங்கல்வி சொல்லவல்ல
நல்வித் தையுந்தந் தடிமைகொள்வாய் நளினாசனளி சேர்
செல்விக் கரிதென் றொருகால முஞ்சிதை யாமைநல்கும்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே சகல கலாவல்லியே

சொற்கும் பொருட்கு முயிராமெய்ஞ் ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவற் யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோ டரசன்ன நாணநடை
கற்கும் பதாம்புயத் தாளே சகல கலா வல்லியே

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக மேற்பட்ட மன்னருமென்
பண்கண் டளவீற் பணியச்செய் வாய்ப்படைப் போன்முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண் டேனும் வீளம்பிவன்போற்
கண்கண்ட தெய்வ முளதோ சகல கலாவல்லியே.

- குமரகுருபரர்.

ஸ்ரீ இராசராசேஸ்வரி

சீரார் பெருந்துறையில் சிவயோகநாயகி;
சிவகாமி, தில்லைமன்றில்;
தென்குமரி பகவதி; திருவாணைக்காவீனில்
திகழும்அகி லாண்டேச்வரி
காரார் மதிர்கச்சி காமாட்சி; அங்கயற்
கண்ணிசெந் தமிழ் மதுரையில்;
கங்கைவள நாடுடைய நங்கை விசாலாட்சி;
காளிவங் காள மண்ணில்;
தாரார் சிவன்தோளும் தமிழும் விழைபவள்
சமயபுரம் அதனில் மாரி;
தட்டாமல் கடவுளில் பட்டருக் கருள்செய்த
தையல் அபிராம வல்லி;
ஏரார் மழைக்கண்ணி எண்ணரிய நின்கோலம்
யாவும் எமை ஆளவலவோ?
இறைவி யெனை ஆண்டருளும் இராசராசேஸ்வரி
இமயமலை வாழும் உமையே!

சரஸ்வதியந்தாதி

காப்ய

கலைகளை உணர்விக்கும் அம்மை.

அயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என் அம்மை - தாய
உருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்ப ளிங்கு வாரா திடர்.

தாமரை போலுங் கையாள்.

படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயுங்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையுந் - துடியிடையும்
அல்லும் பகவ மனவரத முந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

மனத் தாமரையாட்டி.

சீர்தந்த வெள்ளிதழ்ப் பூங்கம லாசனத் தேவிசெஞ்சொற்
றார்தந்த வெண்மனத் தாமரை யாட்டி சரேருகமேற்
பார்தந்த நாத விசைதந்த வாரணப் பங்கயத்தாள்
வார்தந்த சோதியம் போருகத் தானை வணங்குதுமே.

(1)

மறை நான்கும் உரைப்பவள்.

வணங்குஞ் சிலைநத வங்கழைத் தோளும் வனமுலைமேற்
சுணங்கும் புதிய நிலவெழு மேனியுந் தோட்டுடனே
பிணங்குங் கருந்தடங் கண்களும் நோக்கிப் பிரமணன்பால்
உணங்குந் திருமுன்றி லாய்மறை நான்கு முரைப்பவளே.

(2)

அமுது தந்து வாழ்விப்பவள்.

உரைப்பா ருரைக்குங் கலைகளெல்லா மெண்ணி லுன்னையன்றித்
தரைப்பா லொருவர் தரவல ரோதண் டரளமுலை
வரைப்பா லமுதுதந் திங்கெனை வாழ்வித்த மாமயிலே
விரைப்பா சடைமலர் வெண்டா மரைப்பதி மெல்லியலே.

(3)

முவுலகும் அமைத்த கலைமகள்

இயலா னதுகொண்டு நின்றிரு நாமங்க னேத்துதற்கு
முயலாமை யாற்றாது மாறுகின் றேனிந்த முவுலகுஞ்
செயலா லமைத்த கலைமக னேநின் றிருவருளுக்
கயலா விடாம லடியே னையுமுவுந்தாண்டருளே.

(4)

செந்தமிழ்ப் பாவை

அருக்கோ தயத்திவஞ் சந்திரோ தயமொத் தழுகெறிக்குந்
திருக்கோல நாயகி செந்தமிழ்ப் பாவை திசைமுகத்தான்
இருக்கோது நாதனுந் தானுமெப் போது மினிதிருக்கு
மருக்கோல நாண்மல ராளென்னை யாளு மடமயிலே.

(5)

மனவிருளைப் போக்கும் வெயில்

மயிலே மடப்பிடி யேகொடி யேயிள மான்பிணையே
குயிலே பசுங்களி யேயன்ன மேமனக் கூரிருட்கோர்
வெயிலே நிலவெழு மேனியின் னேயினி வேறுதவம்
பயிலேன் மகிழ்ந்து பணிவே னுனதுபொற் பாதங்களே.

(6)

முத்தி தந்தருளும் பாரதி

பாதாம் புயத்திற் பணிவார் தமக்குப் பலகலையும்
வேதாந்த முத்தியுந் தந்தருள் பாரதி வெள்ளிதழ்ப்புஞ்
சீதாம் புயத்தி லிருப்பா ளிருப்பவென் சிந்தையுள்ளே
ஏதாம் புவிமிற் பெறலரி தாவ தெனக்கினியே.

(7)

அகில அண்டமும் பெற்ற தாய்.

இனிநா னுணர்வதெண் ணெண்கலை யானை யிலகுதொண்டைக்
கனிநாணுஞ் செவ்விதழ் வெண்ணிறத் தானைக் கமலவயன்
தனிநா யகியை யகிலாண்ட மும்பெற்ற தாயைமணப்
பனிநாண் மலருறை பூவையை யாரணப் பாவையையே.

(8)

வேதங்கள் விதிப்பாள்

பாவந் தொடையும் பதங்களுஞ்சீகுஞ் பலவிதமா
மேவுந் கலைகள் விதிப்பா ளிடம்விதியின்முதிய
நாவும் பகர்ந்ததொல் வேதங்க ணான்கும் நறுங்கமலப்
பூவுந் திருப்பகம் பூவா லணிபவர் புந்தியுமே.

(9)

புந்தியிற் கூரிரு ணீக்கும் புதிய மதியம்

புந்தியிற் கூரிரு ணீக்கும் புதிய மதியமென்கோ
அந்தியிற் றோன்றிய தீபமென் கோநல்லருமறையோர்
சந்தியிற் றோன்றந் தபனெனென் கோமணித் தாமமென்கோ
உந்தியிற் றோன்றும் பிரான்புயந் தோயு மொருத்தியையே.

(10)

கருத்தை எல்லாம் திருத்துபவள்

ஒருத்தியை யொன்று மிலாவென் மனத்தினுவந்ததன்னை
இருத்தியை வெண்கம லத்திருப் பாளையெண் ணெண்கலைதோய்
கருத்தியை யைம்புல னுங்கலங் காமற் கருத்தையெல்லாந்
திருத்தியை யான்மற வேன்றிசை நான்முகன் றேவியையே.

(11)

தேவருக்கும் மூவருக்கும் ஞானத்தை விளக்குபவள்.

தேவருந் தெய்வப் பெருமானும் நான்மறை செய்புகின்ற
மூவருந் தானவ ராகியுள்ளோரும் முனிவரும்
யாவரு மேனைய வெல்லா வுயிருமிதழ்வெழுத்த
பூவரு மாதிரி னாருள் கொண்டு ஞானம் புரிகின்றதே.

(12)

இருளை அரிக்கின்ற தாய்.

புரிகின்ற சிந்தையினூடே புகுந்து புகுந்திருளை
அரிகின்ற தாய்கின்ற வெல்லா வறிவினரும்பொருளைத்
தெரிகின்ற விற்பங் கனிந்தாறி நெஞ்சத் தெளிந்தமுற்ற
விரிகின்ற தெண்ணெண் கலைமா னுணர்த்திய வேதமுமே.

(13)

நாதவண்டார்க்கும் வெண்டாமரை நாயகி.

வேதமும் வேதத்தி னந்தமு மந்தத்தின் மெய்ப்பொருளாம்
பேதமும் பேதத்தின் மார்க்கமு மார்க்கப் பிணக்கறுக்கும்
போதமும் போத வருவாகி யெங்கும் பொதிந்தவிந்து
நாதமு நாதவண் டார்க்கும்வெண் டாமரை நாயகியே.

(14)

எவ்வுயிர்க்குந் தாயகமான தாமரையாட்டி.

நாயக மான மலரக மாவதும் ஞானவீன்பச்
சேயக மான மலரக மாவதந் தீவீனையா
லேயகமாறி விடுமக மாவது மெவ்வுயிர்க்குந்
தாயக மாவதந் தாதார் சுவேத சரோருகமே.

(15)

உரைமகள்.

சரோருக மேதிருக் கோயிலுங் கைகளுந் தாளிணையும்
உரோருக முந்திரு வல்குல நாயி யு மோங்கிருள்போற்
சரோருகக் கூழ்ந்த வதனமு நாட்டமுள் சேயிதழும்
ஓரோருக மீரரை மாத்திரை யான வுரைமகட்கே.

(16)

கலைக் கூட்டப்பிணை.

கருந்தா மரைமலர் கட்டா மரைமலர் காமருதான்
அருந்தா மரைமலர் செந்தா மரைமல ராலயமாத்
தருந்தா மரைமலர் வெண்டா மரைமலர் தாவிலெழிற்
பெருந்தா மரைமணக் குங்கலைக் கூட்டப் பிணைதனக்கே.

(17)

மனக்கேத மாற்றும் மருந்து.

தனக்கே துணிபொரு ளென்னுந் தொல்வேதஞ் சதுர்முகத்தோன்
எனக்கே சமைந்த வபிடேக மென்னு மிமையவர்தாம்
மனக்கேத மாற்று மருந்தென்ப சூடு மலரென்பன் யான்
கனக்கேச பந்திக் கலைமங்கை பாத கமலங்களே.

(18)

கருத்தில் வைப்பார்தம் மலமகற்றுபவள்.

கமலந் தனிலிருப் பாள்விருப் போடங் கரங்குவித்துக்
கமலங் கடவுளர் போற்றுமென் புவைகண் ணிற்கருணைக்
கமலந் தணைக்கண்டு கொண்டொரு காற்றங் கருத்துள்வைப்பார்
கமலங் கழிக்குங் கலைமங்கை யாரணி காரணியே.

(19)

ஆரணப் பாவை.

காரணன் பாகமுஞ் சென்னியுஞ் சேர்தரு கன்னியரும்
நாரணனாக மகலாத் திருவுமோர் நான்மருப்பு
வாரணன் றேவியு மற்றுள்ள தெய்வ மடந்தையரும்
ஆரணப் பாவை பணித்தகுற்றேவ லடியவரே.

(20)

பணிவார் தமது மயல் இரவின் விடிவு.

அடிவேத நாவஞ் சிறப்பார்ந்தவேத மனைத்தினுக்கும்
முடிவே தவள முளரிமின் னேமுடி யாவிரத்தின
வடிவே மகிழ்ந்து பணிவார் தமது மயலிரவின்
விடிவே யறிந்தென்னை யாள்வார் தலந்தனில் வேறிலையே.

(21)

வெண்டாமரை மலர்ச் சேயிழை.

வேறிலை யென்று னடியாரிற் கூடி விளங்குநின் பேர்
கூறிலை யானுங் குறித்துநின் றேணைம் புலக்குறும்பர்
மாறிலை கள்வர் மயக்காம னின்மலர்த் தானெறியிற்
சேறலை யீந்தருள் வெண்டா மரைமலர்ச் சேயிழையே.

(22)

ஆதிக் கலாபமயில் வல்லி.

சேதிக்க லாந்தர்க்க மார்க்கங்க ளெவ்வெவர் சிந்தனையுஞ்
சோதிக்க லாமுறப் போதிக்க லாஞ்சொன்ன தேதுணிந்து
சாதிக்க லாமிகப் பேதிக்க லாமுத்தி தானெய்தலாம்
ஆதிக்க லாபமயில் வல்லிபொற் றாளை யடைந்தவரே.

(23)

உபநிடதப் படையாள்.

அடையாள நான்மல ரங்கையீ லேடு மணிவடமும்
உடையாளை நண்ணிடை யொன்றுமி லாளை யுபநிடதப்
படையாளை யெவ்வுயி ரும்படைப் பாளைப் பதமநறந்
தொடையாளை யல்லது மற்றினி யாரைத் தொழுவதுவே.

(24)

செஞ்சொற் கலைமங்கை.

தொழுவார் வலம்வரு வார்துதிப் பார்தந் தொழின்மறந்து
விழுவா ரகுமறை மெய்தெரி வாரின்ப மெய்புளகித்து
அழுவா ரினுங்கண்க ணீர்மல்கு வாரென்க ணாவதென்னை
வழுவாத செஞ்சொற் கலைமங்கை பாலன்பு வைத்தவரே.

(25)

உய்க்கும் பொருள் உரைக்கும் கலைமான்.

வைக்கும் பொருளில் வாழ்க்கைப் பொருளுமற் றெப்பொருளும்
பொய்க்கும் பொருளன்றி நீடும் பொருளல்லப் பூதலத்தின்
மெய்க்கும் பொருளு மழியாப் பொருளும் விழுப்பொருளும்
உய்க்கும் பொருளுங் கலைமா னுணர்த்து முரைப்பொருளே.

(26)

வந்திப் பவர்க்கு ஒளி.

பொருளா லிரண்டும் பெறலாகு மென்ற பொருள்பொருளோ
மருளாத சொற்கலை வான்பொரு ளேபொருள் வந்துவந்தித்
தருளாய் விளங்கும் மவர்க்கொளி யாயறி யாதவருக்
கிருளாய் விளங்கு நலங்கிளர் மேனி யிலங்கிழையே.

(27)

தெளியுஞ் சொல் மான்.

இலங்குந் திருமுக மெய்யிற் புளக மெழுங்கண்கணீர்
மலங்கும் பழுதற்ற வாக்கும் பலிக்கு மனறிகவே
துலங்கு முறவல்செ யக்களி கூருஞ் சுழல்புனல்போற்
கலங்கும் பொழுது தெளியுஞ்சொன் மாணைக் கருதினர்க்கே.

(28)

நெஞ்சிலும் நாவிலும் நிற்கும் பெருந்திரு.

சரியா ரளகமும் கண்ணுங் சுதிர்முலைக் கண்ணுஞ்செய்ய
சரியார் கரமும் பதமும் மிதமுந் தவளநறும்
புரியார்ந்த தாமரை யுந்திரு மேனியும் புண்பனவும்
பிரியாதென் னெஞ்சினு நாவினு நிற்கும் பெருந்திருவே.

(29)

பெருந்திருவும் சய மங்கையுமானவள்.

பெருந்திரு வுஞ்சய மங்கையு மாகியென் பேதைநெஞ்சில்
இருந்தருளுஞ் செஞ்சொல்வஞ்சியைப் போற்றில் எல்லாவுயிர்க்கும்
பொருந்திய ஞானந் தருமின்ப வேதப் பொருளுந்தருந்
திருந்திய செல்வந் தருமழி யாப்பெருஞ் சீர்தருமே.

(30)

- கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்.

வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணியுண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருப்பாள் வெள்ளை
அரியா சனத்தில் அரசரோ டெண்ணைச்
சரியா சனம் வைத்த தாய்.

- காளமேகப்புவர்.

கலைமகள்

வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்
 வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்
 கொள்ளை இன்பம் குலவு கவிதை
 கூறபாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்
 உள்ளதாம் பொருள் தேடி உணர்ந்தே
 ஓதும் வேதத்தின் உள்நின்று ஒளிர்வாள்
 கள்ளமற்ற முனிவர்கள் கூறும்
 கருணை வாசகத்து உட்பொருளாவாள்.

மாதர் தீங்குரற் பாட்டில் இருப்பாள்
 மக்கள் பேசும் மழலையில் உள்ளாள்
 கீதம் பாடும் குயிலின் குரலைக்
 கிளியின் நாவில் இருப்பிடம் கொண்டாள்
 கோது அகன்ற தொழில் உடைத்தாகிக்
 குலவு சீத்திரம் கோபுரம் கோயில்
 ஈதனைத்தின் எழிலிடை உற்றாள்
 இன்பமே வடிவாகிடப் பெற்றாள்.

- மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியார்

மீனாட்சியம்மை

தொடுக்கும் கடவுட் பழம் பாடல்
 தொடையின் பயனே நறைபழுத்த
 துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகுநறுஞ் சுவையே
 அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்து
 எடுக்கும் தொழும்பர் உளக் கோயிற் (கு)
 ஏற்றும் விளக்கே வளர்சீமய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமென் பிடியே எறிதரங்கம்
 உடுக்கும் புவனம் கடந்து நின்ற
 ஒருவன் திருவுளத்தில் அழ(கு)
 ஒழுக எழுகிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோவியமே மதுகரம் வாய்
 மடுக்கும் கழற்கா(டு) ஏந்தும் இள
 வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
 மலயத் துவசன் பெற்ற பெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே.

- குமரகுருபர்.

போற்றுவோம் வாரீர்!

எடுப்பு

கருணை நிறைந்த பேருள்ளம் - அன்னை
கலைமகள் வாழ்கின்ற இல்லம் ! இல்லம் !

தொடுப்பு

தருமம் நிறைந்த கரங்கள் - அன்னாள்
தாய்வீடாய் வாழ்கின்ற பேரற மனங்கள்.

(கருணை)

முடிப்பு

உண்மையில் நின்றவள் சிரிப்பாள் - இன்ப
உணர்வுகள் ஒவ்வொன்றும் மகிழ்வாள்
திண்மையில் சென்றவள் சிரிப்பாள் - அன்புத்
தெய்வீக அகத்தினில் நின்றே நிலைப்பாள்.

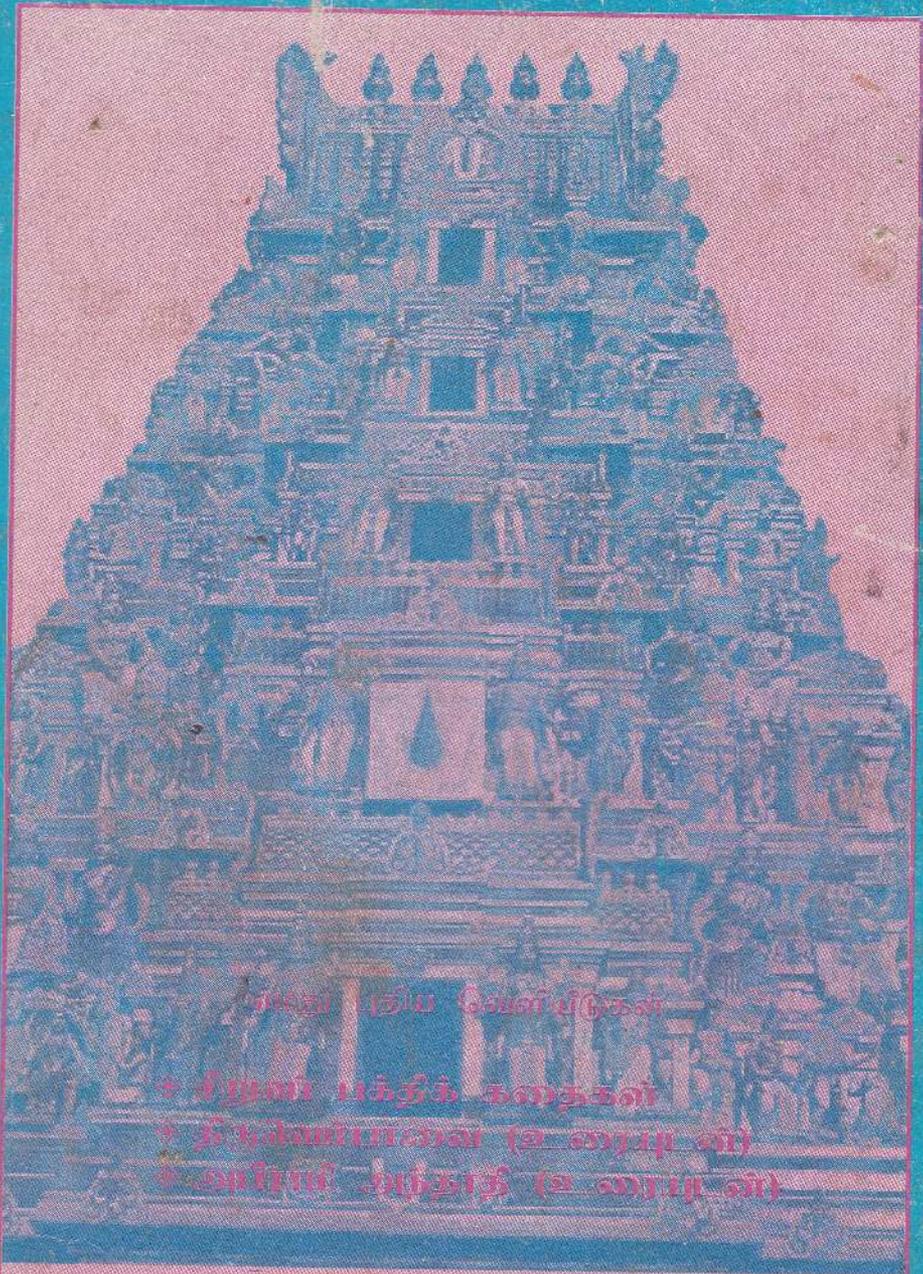
(கருணை)

உழைப்பவர் உழைப்பினில் வாழ்வாள் - எழில்
ஊட்டும் நிலைகள் அனைத்திலும் வாழ்வாள்
அழைத்திடும் அன்பெலாம் வாழ்வாள் - சான்றோர்
ஆக்கிடும் நூலெல்லாம் வாழ்ந்திடும் தெய்வம்.

(கருணை)

கைகூப்பிக் கல்வித்தாய் வாழ்த்துவம் வாரீர் - வையக்
கவலையிலாப் பெரும் வாழ்வினை வேண்டி
பொய்கூப்பி வணங்குதல் வேண்டா - அன்னை
புதுமைகள் வேண்டிப் போற்றுவம் வாரீர்!

(கருணை)

வள்ளு புதிய வேளாட்சிகள்

* சிறுநீர் பக்திக் கதைகள்

* திருவிழாக்கள் (2 வரைபு வி)

* விரிவு அந்தித் (2 வரைபு வி)

விற்பனையாளர்:

லங்கா புத்தகசாலை,

FL, 1-14 டயஸ் பிளேஸ்,

குணசிங்கபுர், கொழும்பு-12.

T.P: 341942